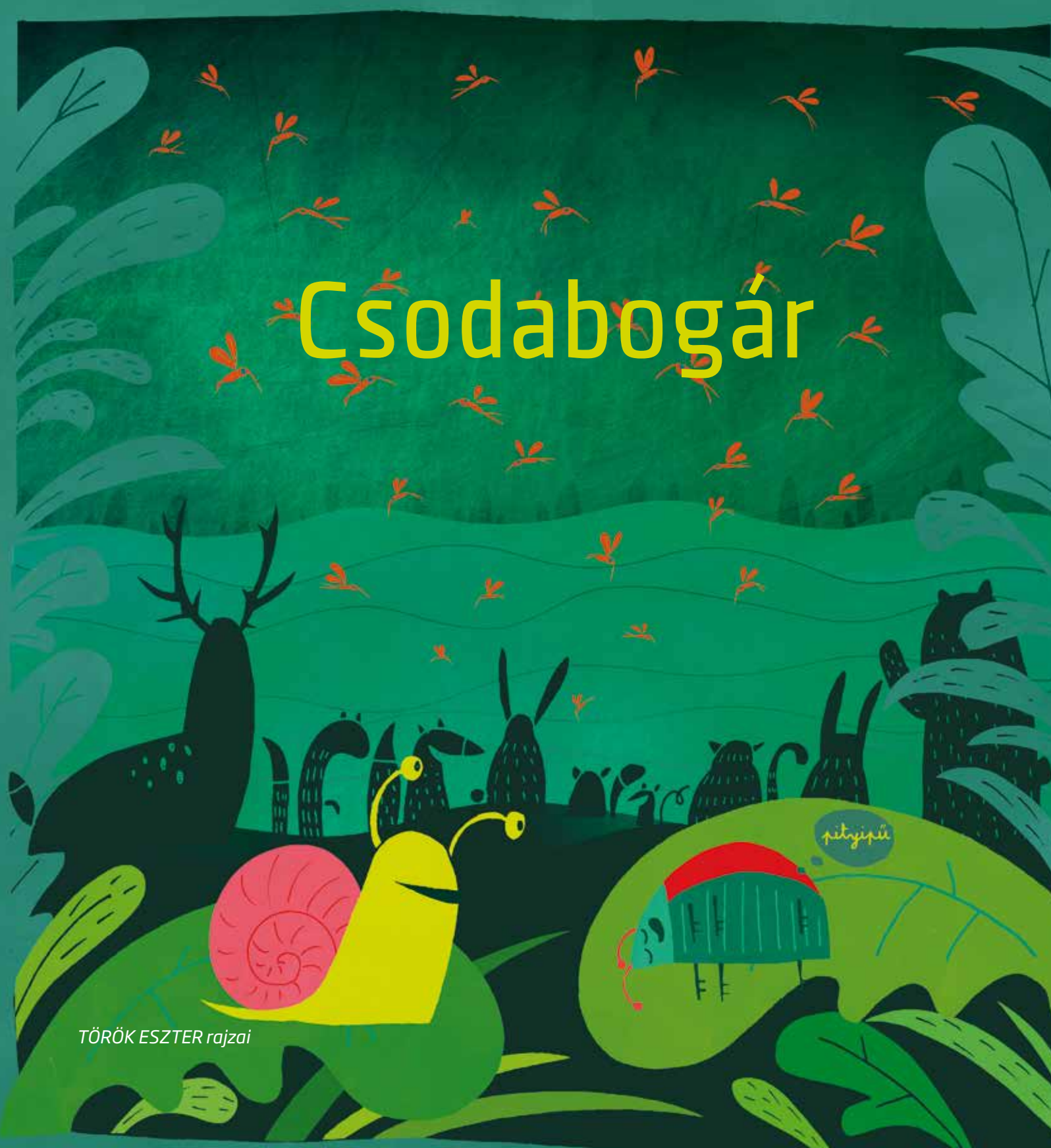

Csodabogár

TÖRÖK ESZTER rajzai

pitzi-pü

Esteledett. A csodabogár hazafelé igyekezett. A tanyához érkeve meglátta a pici, csíkos csigát. Leszállt mellé és barátságosan megrezegtette a csápjait. A csiga visszabólintott a szemével. Holnap lesz a tiszavirágzás napja. Ilyenkor ezer meg ezer rovar repked a Tisza felett titokzatos köreit róva reggeltől estig, majd a nap végeztével aláhullva virágba borítják a nagy folyót.

Ilyen csak egyszer van egy évben. A környékbeli állatok összegyűlnek, hogy tanúi legyenek a természet csodájának. Mindketten oda készülődtek. A csodabogár, elnézve a csiga lassú mozgását, kétkedve ingatta fejét. Szegény csiga – gondolta –, esélye sincs odajutni ezzel a tempóval. Bezzeg ő. Csak szárnyra kap, és már ott is van. Tekintetéből a csiga kiolvasta gondolatait. Dacosan hátracsapta szemét, majd bevonult a szállásául szolgáló repedésbe. A csodabogár megvonta a vállát, berepült az ablakon, bemászott a szekrény mögötti részbe, s ő is lefeküdt.

Végiggondolta a másnapi teendőit. Reggel korán kel, megfürdik a harmatban, megreggelizik az udvari pipacsokból, majd irány a Tisza. Jó lett volna előre odakészíteni a reggelit, ahogy a csiga tette, de elmulasztotta. Sebaj, nyugtatta magát. Ő úgyis sokkal gyorsabb.

Reggel az első napsugár megcsiklandozta az orrát. Épp csak kinyitotta a szemét. A csiga éppen végzett a fürdéssel. Még ráérek, gondolta, és visszaaludt. Amikor megint kinyitotta a szemét, már fényes nappal volt. Rögtön felugrott. Repült volna ki, de az ablakot időközben becsukták. Félálomban nem vette észre, így nagyot placcsant rajta. Kénytelen volt az ajtó felé kerülni. Mire nagy nehezen kijutott a házból, észrevette, hogy

a harmat már elpárolgott. Ennyit a fürdésről, gondolnánk, csak hogy a csodabogár már tegnap is így járt. Mostanra annyira leporolódott a szárnya, hogy féllő volt, repülés közben összeragad. Vizet kellett szereznie. Odarepült az esővízes dézsához, de a gazdasszony már meglocsolta a virágokat, ezért üres volt. Csak a tyúkok itatójában látott még vizet. A hideg is kirázta. Óvatosan, a fűcsomók takarásában odalopakodott, villámgyorsan megmosdott, és elinalt. Szerencséje volt. Könnyen reggeli lehetett volna belőle.

Már csak enni kellett. Azám, de lekaszálták a kertet. Sehol nem maradt egyetlen virág sem. Ó, bárcsak felkeltem volna időben! – gondolta a bogár. Éhesen kellett elindulnia. Addigra nagyon meleg lett. A hőségtől és az éhségtől már az út felénél úgy érezte, nem bírja tovább. A végére nem is emlékezett, csak arra figyelt, hogy a levegőben maradjon. Végül megérkezett.

A kis csiga rég ott volt. A Tisza felett javában zajlott a látványosság. A csodabogár annyira elfáradt, hogy pár perc múlva elaludt. Késő délután valami nyálkásra ébredt. A kis csiga próbálta ébresztgetni. Átaludta a tiszavirágzást. Ideje volt hazaindulni. Megpróbált a levegőbe emelkedni, de nem engedelmeskedtek a szárnyai. A kis, csíkos csiga figyelte egy darabig, majd megsajnálta, és a hátára mutatott. A csodabogár szégyenkezve felkapaszkodott.

A furcsa páros szép lassan megindult hazafelé. Estére elérték a tanyát. A csodabogár hálásan megsimogatta társa fejét. Utolsó erejével felkapaszkodott a repedésébe, majd mély álomba merült.

ÖRDÖGH-CSENKI DORINA